

Takže jsem mu řekla:
„Můžeš používat moji
místnost, dokud
nebudeš mít tu vedle.
Nespím zde
a přes den jsem pryč.
a večer spím na střeše.“
Takže dobrá.
Dal si tam své věci,
byl velice vděčný,
a potom se šel projít,
někam odešel
a večer se vrátil
a spal na střeše.
A mezitím
našel svoji přítelkyni,
nebo já nevím,
nebo přítelkyně našla jeho,
nevím,
a potom se k sobě tulili
vedle mne –
a to je v pořádku,
nevadí mi to.
A potom další ráno,
pravděpodobně, přijel
můj exmanžel, ano?
Pro mne je to taky v pořádku.
Pro mne je to v pořádku.
Ale pak mne našel
a chtěl se mnou mluvit,
chtěl mě vzít na procházku,
chtěl být se mnou...
To je pro mne také
v pořádku, ale řekla jsem mu:
„Dobrá, je to poslední den
mého sedmidenního semináře
uprostřed řeky Gangy.
Takže mohl bys
na mne, prosím,
počkat do večera,
až se vrátím?“
Protože uprostřed
řeky Gangy je místo,
které vypadá jako ostrov,
ale v noci
ho nemůžete vidět,
protože ho pokryje voda
nebo ho skoro pokryje,
nemáte k němu přístup.
V noci tam nemůžete jít;

ve dne ano –
můžete jít, když vychází
slunce, a vrátit se,
když slunce zapadá.
Tehdy voda
není ještě tak vysoká,
ještě můžete vidět skály
a můžete přejít
zpět domů. Ale pokud
by bylo trochu později,
voda by byla příliš vysoká.
Nemohli byste ji přejít
a není tam žádná loď,
která by vás převezla
z toho malého ostrova
uprostřed
zpět na břeh řeky.
Chodila jsem tam každý den
meditovat,
protože tam byl
velmi známý Mistr,
který tam žil, vedle ostrova,
na protějším břehu
a řekl mi, že bych tam měla
chodit a meditovat
v té jeskyni 7 dní,
a potom se budu cítit dobře,
říkal.
Řekla jsem: „Ok. Proč ne?“
Nemám nic jiného na práci.
Protože jeho žáci
tam vždy chodí
a mají tam ve dne seminář.
V noci se musí
vrátit zpět, protože
by bylo nebezpečné
tam zůstat.
Někdy voda vystoupá
příliš vysoko
a zaplaví jeskyni.
Víte, není možné tam zůstat.
Takže jsem tam chodila
každý den a meditovala.
A to bylo poslední den mého
sedmidenního semináře,
co jsem to slíbila učitelu,
a potom přijel můj manžel.
Takže jsem řekla:
„Dobrá. Zůstaň tady, počkej.
Vrátím se zpět.“

Řekla jsem mu, že se vrátím
kolem šesté hodiny večer,
protože kolem páté hodiny
zapadá slunce
a já odcházím,
a potom půjdu tam,
kde je loď
a pojedu zpět
na druhou stranu,
chvíli půjdu,
to bude asi tak šest hodin.
Dobrá. Ale toho dne
jsem nemohla jet lodí.
Byl velký vítr
a přišlo, voda Gangy
byla jako oceán.
Bylo tolik vln,
že nepřijela žádná loď.
Chvíli jsem čekala
a došlo mi,
že tam není žádná loď,
takže jsem se musela otočit
a jít
mnoho mil proti proudu,
kde je most, takový ten
visací most, a potom jsem
přes něj mohla přejít,
pak běžet podél řeky
a jít zpět tam nahoru
na mou horu.
Takže to trvalo déle.
Bylo asi sedm hodin
nebo více,
když jsem se dostala domů,
ale můj manžel byl už pryč.
Řekli mi,
že právě odešel.
A nevěděla jsem, co se dělo,
takže
jsem našla mého přítele,
toho s tou „syrovou stravou
na přežití do 24. století“.
Řekla jsem: „Kde je můj
manžel, víš to?“
V té době
byl stále mým manželem,
takže je to v pořádku.
Řekl: „Právě odešel.“
Řekla jsem: „Jak to, že
odešel? Řekla jsem mu,

aby tady na mne počkal.“
Řekl: „Nevím.
Právě odešel.“
A já řekla: „Co to je?“
Protože jsem zjistila,
že tam byla filmová kamera,
která mi patřila předtím,
než jsem ho opustila.
Dostala jsem ji
od mého snoubence,
jiného,
kterého jsem si nevzala,
také to byl lékař – dlouhý
příběh, zapomeňte na to.
Byla jsem naháněna lékaři
Byla jsem naháněna lékaři,
ale zapomeňte na to.
Ten hlavní vám stačí.
Stejně,
ten jeden byl velice bohatý,
ten, kterého jsem si nevzala,
Ten, kterého jsem si nevzala,
byl velice, velice bohatý.
Měl velkou truhlu
plnou šperků, starobylých.
Řekl:
„To patří tobě.“
Nyní mám dokonce více.
Takže to je jiný příběh.
Dobrá! Dobrá!
Zařídil, abychom se
zasnoubili, ale to je vše,
ne více. Dobrá. Potom jsem
řekla: „Co to bylo?“
On řekl: „Dal mi tuto
filmovou kameru.“
Řekla jsem: „Proč
ti dal tu kameru?
Patřila mně.
Neříkal nic?
Jen tak odjel?“
On řekl: „Ne. Prostě
mi dal tu kameru,
a řekl:
‘Teď patří tobě’,
a pak prostě odjel.“
Řekla jsem: „To je legrační.
To je skutečně legrační.
Je ještě něco dalšího,
cos mu řekl?“

On řekl: „Ne, skutečně ne.
Jen jsme tak mluvili,
a potom se mě tvůj manžel
zeptal, kde bydlím,
řekl jsem, že bydlím tady
v tvé místnosti
a spím ve tvé posteli.“
Řekla jsem: „To je ono!“
Byla jsem na něho tak
rozzuřená. On řekl:
„Proč? Je to pravda.“
Samozřejmě,
ale ta „pravda“ není pravda.
Zní to,
jako bych s ním žila a
jako bychom spali společně.
To je důvod,
proč můj manžel odjel.
Domnívám se, ano?
To je důvod,
proč mu hodil tu kameru
a odjel, protože
ta patřila mně.
Pravděpodobně mi ji přinesl,
ale potom si myslel,
že nyní žiji
pospolu s tím chlapcem,
takže teď patří ta kamera
také jemu,
protože já patřím jemu.
Dobrá. Och, můj Bože.
Řekla jsem: „Ne, ne, ne.
To je špatné!“
Byla jsem tak rozzuřená
a zpanikařila jsem,
a ten chlapec nic nevěděl.
„Ona se změnila.
Je divná.“
A potom jsem utekla,
běžela jsem za ním.
Utíkala jsem na zastávku
autobusu, abych ho našla,
ale on už byl pryč.
Když jsem dorazila,
právě před několika
minutami odjel.
Přesně tak jako ve filmech,
Přesně tak jako ve filmech,
on odjel a já jsem přijela.
Přesně jako v těch smutných

romantických filmech.
Zeptala jsem se jich:
„Viděli jste někde
mého manžela?“
„Kdo je váš manžel?“
Řekla jsem: „Ten s bradkou,
Němec, vysoký, hezký.“
On řekl:
„Ano, ano, právě odjel.“
„Kterým autobusem?“
„Už je to dlouho.“
A řekla jsem: „Jede ještě
nějaký jiný autobus?“
„Ne. Ten poslední odjel.
Je pozdě,“ řekl.
Tak... Protože jsem ho
honila s koňským povozem,
trvalo to dlouho.
V Indii jsou koňské povozy.
V Indii jsou koňské povozy.
Jeden koňský povoz uveze
asi deset lidí, a já
jsem si pronajala celý povoz,
ale stejně jsem ho nemohla
dohonit. Prostě odjel.
Dobrá! Nevadí mi to,
pokud mi špatně rozuměl,
ale nemělo to tak být.
Poprvé mě přijel navštívit.
Nechtěla jsem,
aby byl takto raněn.
Když už přijel,
nechtěla jsem,
aby si domů odvezl
takový ošklivý suvenýr.
Přijel takovou dálku,
rok jsme se neviděli
a já jsem nechtěla,
aby se cítil tak špatně.
Myslím, že se cítil špatně;
jinak by tam
neodhodil tu kameru
a neodjel by,
aniž by mi řekl jediné slovo
a aniž by napsal
alespoň vysvětlení.
Nejela jsem tam
s tím záměrem.
A on špatně porozuměl.
Takže další den

jsem jela na poštu
a snažila se mu zavolat.
Ale telefonovat do Dillí
je stejné jako kontaktovat
Měsíc nebo Mars.
Jen: „Haló? Haló?“
a potom „píp“, přerušeno!
A předtím,
než řeknete ahoj,
musíte čekat půl dne,
abyste dostali spojení.
Je tam jen jedna pošta
a ten starý způsob
komunikace,
protože je to v horách,
Himálaji,
tam není tak
pohodlná rozmluva
nebo mobilní telefony,
jako máme my.
Takže jsem čekala půl dne,
jen abych řekla ahoj,
a potom se to přerušilo
a pak jsem čekala
několik dalších hodin,
jen abych řekla zase ahoj.
A ten chlapec
nerozuměl vůbec anglicky.
Řekla jsem: „Je tady někdo,
Řekla jsem: „Je tady někdo,
kdo mluví anglicky?“
On řekl: „Anglicky?
Ne! Ne! Promiňte.“
Cvak!
Takže potřetí, čekala
jsem další čtyři hodiny,
abych dostala spojení.
A pak jsem
požádala toho Inda,
který na poště mluvil
anglicky. Naštěstí
jsem tam jednoho našla.
„Prosím, řekněte mu,
že chci mluvit s někým,
kdo mluví anglicky
a kdo mi nezavěsí,
protože mi trvá celý den,
abych řekla ahoj.“
Tak, dobrá, nakonec
jsem předala zprávu:

„Je tam ještě můj manžel?“
Protože jsem se
domnívala, že odjel zpět.
Nevím, kam jel.
Myslela jsem,
že odjel tam,
protože ten přítel říkal,
že chtěl jet
zpět do Německa.
Proč? Právě sem přijel.
Chtěl zůstat
dva týdny na dovolené.
A přijel, nesetkal se
se mnou, a tak odjel
zpět do Německa, takže
to znamená, že je velice
smutný. Tak jsem řekla:
„Prosím, jděte
a najděte mého manžela.“
On řekl:
„Kdo je váš manžel?
Máme jich tady tisíce,
s bradkou, modrýma
očima a světlými vlasy,
vysoké a hezké.“
Řekla jsem: „Ne, můj manžel
se jmenuje tak a tak,
prosím, najděte ho.“
A on potom řekl:
„Ne, ne, my nevíme.“
Takže jsem řekla: „Dobrá.
Tak mu, prosím, řekněte,
že jsem telefonovala, pokud
přijde, jmenuje se tak a tak.“
On řekl: „Dobrá, dobrá,“ ale
stejně jsem si nebyla jistá,
zda mi ten muž rozuměl,
takže jsem poslala telegram,
ale stejně jsem nevěděla,
zda ho dostane.
Napsala jsem: „Špatně jsi
rozuměl. Prosím,
okamžitě přijed' zpět.“
Nechala jsem to tam.
Ale neměla jsem žádnou
naději, že by ho dostal.
A čekala jsem
a čekala a čekala.
A nedostala žádnou odpověď.
Po několika dnech jsem

odjela. Jela jsem do další
vysoké oblasti,
abych navštívila...
něco jako Gangotri,
kde pramení řeka Ganga.
Takže jsem tam jela,
do velmi vysokých hor.
Řekla jsem, kam jedu.
Řekla jsem, kam jedu,
ale jen náhodným lidem
v té oblasti.
Potom se můj manžel
vrátil zpět!
Vrátil se zpět.
A ptal se tam lidí
a snažil se mě dohonit,
na tom místě nahoře,
kde jsem byla;
byla jsem na půli cesty
a ubytovala jsem se
v hotelu předtím,
než jsem pokračovala dále.
Tehdy, na tom místě,
máte hotely,
můžete-li to nazvat hotelem.
Alespoň máte místnost
se čtyřmi stěnami.
Jako ve vězení,
máte celu,
osamělou celu.
To stačí, protože
alespoň vás uchrání
před hmyzem.
Můžete si tam zavěsit
moskytiéru mezi čtyři zdi,
na hřebíky,
které přibijete na zeď
a pak prostě ode dveří
skočíte dovnitř,
potom jste v moskytiéře
a mezi čtyřmi zdmi.
A je to levné;
není to drahé. Nemohla
jsem si dovolit mnoho.
Ale když jsem tam přijela,
abych se zeptala na pokoj,
ten člověk u recepcie
se mě zeptal:
„Nemůžete být sama.
Máte manžela?“

Takže jsem musela říct:
„Můj manžel.
Ano, mám,
přijede brzy.
Přijede odpoledne.“
Jen jsem to tak řekla.
Ale on skutečně
odpoledne přijel.
Takže co se stalo?
Byla jsem na ulici
nakupovat nějaké ovoce.
Jsem si jistá, že jsem vám ten
příběh už vyprávěla. (Ne.)
Možná v čínštině? (Ano.)
Možná v němčině? Dobrá.
Měla jsem v úmyslu
napsat knihu
„Příběh mého života“,
aby se stal bestsellerem.
Je tolik věcí,
které vám ani nemohu říct.
Toto je jeden
z těch příběhů. Dobrá.
Tak jsem nakupovala ovoce.
Rezervovala jsem hotel,
něco jsem si tam dala,
zamkla jsem pokoj
a šla ven nakupovat ovoce.
Vybírala jsem si
nějaká manga
a najednou mi nějaké
dvě velké ruce za mnou
takto zakryly obličej
a nemohla jsem se
z toho dostat
a velice známý hlas říkal:
„Vše nejlepší k
narozeninám...“
Otočila jsem se
a byl to on,
můj manžel. Máme
narozeniny ve stejný den!
Takže jsem řekla: „Dobrá!
Vše nejlepší k narozeninám
i tobě.“ Tu noc tam
zůstal se mnou.
A pak jsme cestovali
nahoru spolu.
Nemusela jsem už
nic vysvětlovat,

protože on věděl.
Byla jsem tam sama.
A nikdy se
na toho chlapce s kamerou
nezeptal.
Pravděpodobně to věděl také.
Když už tam přijel,
pravděpodobně mu to ten
chlapec vysvětlil, že si
vypůjčil jen moji místnost.
Mezitím už dostal
tu místnost vedle a byl tam
se svojí přítelkyní.
Takže zřejmě mu bylo
vše jasné, když tam přijel.
Pravda vždy vyjde najevo.
Nemusela jsem už
ani nic více říkat,
protože, když mne našel
takto samotnou v Himálaji,
samotnou v malém pokoji,
potom věděl.
A byl velice šťastný,
A byl velice šťastný,
že jsem ho nechala
cestovat se mnou
a chodili jsme spolu
na mnoho různých míst.
Ukazovala jsem mu Himálaj,
Ukazovala jsem mu Himálaj,
který jsem znala – z map! –
a mnoho legend,
příběhů z mystiky
týkajících se těchto míst
a byl fascinován.
Ale byl nevěřící.
Řekl:
„Nebudu se moci
oženit v kostele.“
To bylo předtím,
než jsme byli oddáni.
Řekla jsem: „To nevádí.
Vezmeme se kdekoli.“
A také se za něho nebudou
modlit, když zemře.
Řekla jsem: „Dobrá! Nevadí,
zavolám všechny své
buddhistické učitele, aby
se za tebe přišli pomodlit.“
Byl to lékař,

ale tehdy pokračoval
ve studiu a více
zkoumal svůj obor,
aby mohl být lepším lékařem.
Takže měl peníze. Žili jsme
si dobře, ale nebyli jsme
moc bohatí. To je v pořádku.
Protože před nedávnou
dobou dostudoval a musel
dělat asistenta v nemocnici
a projít dobou praxe,
dva nebo tři roky,
aniž by mu moc platili
a také musel
koupit dům, atd.
Takže jsem tomu rozuměla.
Nikdy jsem po něm
nic nevyžadovala.
Dával mi, co mohl, a vždy to
bylo, aniž bych si říkala.
Velice štedrý manžel,
velice uznalý.
Nikdy jsem si
na něho nestěžovala.
Nikdy, na nic.
Kde jsme byli? (Vše
nejlepší k narozeninám.)
Vše nejlepší k narozeninám,
dobrá, fajn. To je vše.
Tam mne našel.
Je legrační, jak mne našel,
jen tak. Vždy –
vždy mne našel,
když chtěl.
Předtím
objížděl pošty;
před Rišikéši,
nejprve jezdil všude.
Řekla jsem: „Jak jsi mne
našel v Rišikéši?“
On řekl, že byl
na všech poštách,
ve všech bankách, ptal se,
zda si tam byla taková
malá dáma z Asie
vyzvednout peníze
nebo poslat dopis, nebo
něco takového, nebo ne.
Stopoval mne, jak mohl.
Vystopoval mne

do všech ášramů,
které jsem právě opustila.
Odjela jsem ze tří, čtyř
ášramů, a on je všechny
prošel až tam nahoru,
ale právě jsem odjela –
jako ve filmech!
Říkala jsem vám.
On přijel a já
jsem předtím právě odjela,
jen několik minut předtím
nebo možná minulou noc,
nebo něco takového.
A pak mne pronásledoval
na poslední místo,
kde mne potkal
u pramene vody.
Dobrá, nyní:
Takže jsme všude jezdili
spolu
později jsme se vrátili zpět,
musel odjet domů.
A já jsem pokračovala
v mém hledání duchovní
moudrosti v Indii.
V té době jsem už nějakou
měla, ale myslela jsem si,
že potřebuji něco víc,
„pro případ“, takže
jsem hodně pokračovala.
Tak to bylo.